

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์ที่ ๓๓/๒๕๖๓

วันที่ ๒๗ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายสุวิจักขณ์ อินทองปาน ผู้อุทธรณ์
นายกองค้การบริหารส่วนตำบลควนปริง เจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ ไม้ ณ บ้านเลขที่ ๑๐๓/๗๕ หมู่ ๖ ตำบลควนปริง อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๐๑๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้เพิกถอนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓ ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เป็นหนังสือลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๓ กรมอนามัยได้รับเรื่องเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๖๓ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๓ มีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๐๕๔ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่ส่งข้อมูลหรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติม ๒. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๐๕๕ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือที่ ตง ๗๓๔๐๑/๑๗๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ และหนังสือที่ ตง ๗๓๔๐๑/๓๒๕ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสารหลักฐาน ๓. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๐๕๖ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๑๒ ยะลา ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งศูนย์อนามัยมีหนังสือที่ สธ ๐๙๓๕.๐๔/๗๑๔ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๖๓ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง...

ประเด็นที่หนึ่ง ขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง การรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ของผูุ้ธรณ์ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัยบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุขหรือไม่ อย่างไร

ผูุ้ธรณ์ประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ ๓ บ้านเลขที่ ๑๐๓/๗๕ หมู่ ๖ ตำบลควนปริง อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง เข้าข่ายเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ แต่องค์การบริหารส่วนตำบลควนปริง ยังไม่ได้ออกข้อบัญญัติกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมในพื้นที่ ในช่วงเดือนธันวาคม ๒๕๖๒ นางวรรณ เสรีรักษ์ ผูุ้อาศัยบริเวณข้างเคียงได้ร้องทุกข์ไปยังศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองตรังว่า ผูุ้ธรณ์ รับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้โดยมีเสียงดัง ฝุ่นและกลิ่นสิบกวน ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ ต่อมาวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๒ ศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองตรังมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยมี เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลควนปริงร่วมเป็นกรรมการด้วย วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๓ เวลา ๑๓.๓๐ น. คณะกรรมการฯ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ณ บ้านผู้ร้องเรียนและผู้ถูกร้องเรียน จากการตรวจสอบพบว่า ผูุ้ธรณ์ประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ ไม้ดำเนินการเพียงคนเดียว ไม่มีลูกจ้างหรือเครื่องจักรขนาดใหญ่ ในการประกอบการมีการเลื่อยไม้ด้วยเลื่อยไฟฟ้า ทำให้เกิดฝุ่นละออง มีเสียงดัง และมีกลิ่นจากสีที่ใช้ทา เฟอร์นิเจอร์ แต่ไม่ได้ทำเป็นประจำเนื่องจากต้องทำตามคำสั่งซื้อของลูกค้า ซึ่งข้อเท็จจริงที่ปรากฏเป็นไปตามที่ ได้รับร้องเรียน คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงมีความเห็นให้องค์การบริหารส่วนตำบลควนปริงพิจารณา ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้ผูุ้ธรณ์ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุรำคาญ โดยให้ปรับปรุงเรื่องเสียง ฝุ่น และกลิ่นจากสี ไม่ให้สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ร้องเรียนภายใน ๑๕ วัน

ผูุ้ธรณ์ขออุทธรณ์คำสั่งโดยมีข้อคัดค้านและชี้แจงว่า ในช่วงกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ ตนไม่ได้รับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ เนื่องจากมีอาการป่วยและได้เข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลตรัง จึงไม่มีเหตุรำคาญ อันเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่มีอำนาจในการออกคำสั่งให้ระงับ เหตุรำคาญ โดยแสดงหลักฐานการเข้ารับการรักษาอาการเจ็บป่วยที่โรงพยาบาลตรัง แต่ไม่มีหลักฐานที่แสดง หรือยืนยันว่าในเวลาที่เจ้าพนักงานออกคำสั่งผูุ้ธรณ์หยุดประกอบกิจการหรือเลิกประกอบกิจการ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ว่า ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๒ องค์การบริหาร ส่วนตำบลควนปริงได้รับเรื่องจากศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองตรัง กรณีนางวรรณ เสรีรักษ์ อาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๐๓/๗๖-๗๗ หมู่ที่ ๖ ตำบลควนปริง อำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง ได้ร้องทุกข์ไปยังศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองตรัง กรณีได้รับความเดือดร้อนรำคาญ เรื่องเสียง ฝุ่นและกลิ่นสี จากการประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ ไม้ของผูุ้ธรณ์ อำเภอเมืองตรังได้มีคำสั่งที่ ๕๙๖/๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง เรื่องร้องทุกข์ของประชาชนเป็นไปด้วยความเป็นธรรม ความเรียบร้อยและแก้ปัญหาความเดือดร้อนของ ประชาชน อำเภอเมืองตรัง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีร้องเรียนดังกล่าว ในวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๓ เวลา ๑๓.๓๐ น. คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ประกอบด้วย ปลัดอำเภอ ผู้ประสานงานประจำตำบลควนปริง ผู้แทนสาธารณสุขอำเภอเมืองตรัง ผู้แทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ควนปริง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๖ ตำบลควนปริง ปลัดอำเภอศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองตรัง ผู้แทนโรงพยาบาล ส่งเสริมสุขภาพตำบลควนปริง หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลควนปริง ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบ ข้อเท็จจริงพบว่า บ้านผูุ้ธรณ์มีการประกอบธุรกิจรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ ไม้ดำเนินการเพียงคนเดียว ไม่มีลูกจ้าง หรือเครื่องจักรขนาดใหญ่ พบฝุ่นละออง และเสียงดังจากการเลื่อยไม้ด้วยเครื่องไฟฟ้า มีกลิ่นจากสีที่ใช้ทา เคลือบเฟอร์นิเจอร์ ตามข้อเท็จจริงที่กล่าวมาทั้งหมด องค์การบริหารส่วนตำบลควนปริงได้มีคำสั่งเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นให้ระงับเหตุรำคาญ แต่เนื่องด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลควนปริงยังไม่มีข้อบัญญัติที่ใช้ควบคุม การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงอาศัยอำนาจตามหมวด ๕ เรื่องเหตุรำคาญ มาตรา ๒๘

แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในกรณีดังกล่าว และชี้แจงประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าไม่ได้ประกอบกิจการตั้งแต่ในช่วงกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นมา เนื่องจากต้องพักรักษาตัวจากโรคความดันโลหิตสูงและโรคเกาต์เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งตามท้องที่การบริหารส่วนตำบลควนปรังและคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง รวมถึงสอบถามไปยังผู้ร้องเรียนนั้น ผู้อุทธรณ์ยังประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้อยู่ทั้งก่อนและหลังที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงลงพื้นที่ตรวจสอบ

จากรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของเจ้าหน้าที่ศูนย์อนามัยที่ ๑๒ ยะลา และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดตรังที่ลงพื้นที่เมื่อวันที่ ๑๒ - ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ พบว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบอาชีพรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ประเภทตู้เสื้อผ้า เตียง หิ้งพระ และงานไม้อื่น ๆ ตามที่ลูกค้านำมาจ้าง สถานประกอบกิจการไม่มีชื่อ ใช้บ้านพักอาศัยเป็นสถานที่ประกอบกิจการโดยใช้พื้นที่ด้านหน้าของบริเวณบ้านที่อยู่ติดกับบ้านของผู้ร้องเรียน ซึ่งลักษณะของบ้านเป็นทาวนเฮาส์ชั้นเดียว มีผนังบ้านติดกัน และอยู่ในชุมชนที่มีประชาชนอยู่อาศัยหนาแน่น ผู้อุทธรณ์ให้ข้อมูลว่า เริ่มประกอบกิจการตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ขนาดของกิจการเป็นลักษณะทำในครัวเรือน ไม่มีลูกจ้าง และผู้อุทธรณ์มีโรคประจำตัวที่ต้องไปพบแพทย์ตามนัดเป็นประจำในวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีการปฏิบัติงาน แต่ในสถานประกอบกิจการยังมีเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการทำเฟอร์นิเจอร์ไม่วางอยู่ ได้แก่ บั้มลม เครื่องยิงตะปู เลื่อยวงเดือน พัดลมอุตสาหกรรม กระบองสี ทินเนอร์ โดยไม่ได้โยกย้ายเครื่องมือออกจากสถานประกอบการ ผู้อุทธรณ์ให้ข้อมูลว่า หากสุขภาพแข็งแรงดีก็จะรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ต่อไป หลังจากที่ได้รับคำสั่ง ผู้อุทธรณ์ได้แก้ไขโดยก่อกำแพงกันปิดทึบระหว่างบ้านผู้ร้องเรียน และซื้อบั้มลมตัวใหม่มาใช้งานเพื่อลดเสียงดัง จากการสอบถามข้อมูลของผู้ร้องเรียนแจ้งว่า ตนประกอบอาชีพรับจ้างเย็บผ้า โดยรับผ้ามาเย็บที่บ้าน มักจะอยู่บ้านตลอดเวลา ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ เนื่องจากในช่วงที่ผู้อุทธรณ์ทำงานจะเกิดเสียงดังจากเสียงตอกตะปู เลื่อยไม้ ผลกระทบที่ได้รับคือ พุดคุยไม่ได้ยิน ไม่รู้เรื่อง และไม่ได้ยินเสียงโทรทัศน์ ได้รับผลกระทบด้านกลิ่นในช่วงที่ผู้อุทธรณ์ทาสีไม้ มีกลิ่นสีและกลิ่นทินเนอร์ ทำให้มีอาการแสบจมูก แสบคอ มีฝุ่นที่มาจากเศษไม้เลื่อยจากการเลื่อยไม้ลอยมาโดนเสื้อผ้าที่ตากไว้ สวมใส่แล้วระคายเคืองผิวหนัง ต้องปิดประตูหน้าบ้านหน้าต่าง เพื่อลดเสียง กลิ่นสี และเปลี่ยนสถานที่ตากเสื้อผ้าจากบริเวณหน้าบ้านไปเป็นบริเวณข้างบ้านแทน ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้มีการแก้ไขโดยการก่อกำแพงกันปิดทึบระหว่างบ้านผู้ร้องเรียน และซื้อบั้มลมตัวใหม่เพื่อลดความดังของเสียง และฝุ่น

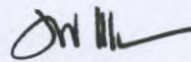
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จากการตรวจสอบสถานประกอบกิจการของเจ้าพนักงานท้องถิ่น พบว่า มีผู้ได้รับความเดือดร้อนจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ที่ทำให้เกิดเสียงดัง มีฝุ่นละอองจากการเลื่อยไม้ด้วยเลื่อยไฟฟ้า มีกลิ่นจากสีที่ใช้ทาเฟอร์นิเจอร์ ประกอบกับผลการลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๑๒ ยะลา และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดตรัง พบว่า กิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้เป็นกิจการที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ผู้อุทธรณ์จึงต้องปฏิบัติตามเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือในด้านสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมีมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพและสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมทั้งผู้ประกอบการและประชาชนผู้อาศัยบริเวณใกล้เคียง แต่ผู้อุทธรณ์ไม่มีมาตรการป้องกันฝุ่นละออง เสียงดัง และกลิ่นสีที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการ รวมถึงผู้อุทธรณ์ไม่มีหลักฐานแสดงหรือยืนยันว่าตนได้หยุดประกอบกิจการหรือเลิกประกอบกิจการ หรือไม่ได้กระทำการใด ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญในช่วงเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง มีเฉพาะหลักฐานข้อมูลการเจ็บป่วยที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตรังในเดือนสิงหาคมเท่านั้น จึงยังรับฟังไม่ได้ว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ อันเป็นเหตุที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญตามที่กล่าวอ้าง และในกรณีนี้ยังปรากฏว่า ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงได้รับผลกระทบต่อสุขภาพและสภาวะความเป็นอยู่

ที่เหมาะสมจากเสียงดัง ฝุ่นละออง และกลิ่นสีที่เกิดจากการกระทำของอุทธรณ์ ถือเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ ๐๑๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุรำคาญ การประกอบกิจการรับจ้างทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญจากเสียงดัง ฝุ่นละออง และกลิ่นสีจริง แต่จากข้อเท็จจริงไม่พบว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำแนะนำตามหลักวิชาการด้านอนามัยและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้โอกาสแก่ผู้อุทธรณ์ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขและแก้ไขระงับเหตุรำคาญเสียก่อน ซึ่งไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน” จึงเป็นเหตุให้รับฟังได้ว่า คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ ๐๑๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ปรับปรุงแก้ไขเหตุรำคาญ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๐๑๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓

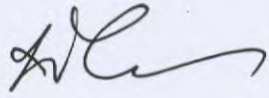

(นางพรรณพิมล วิบุลากร)

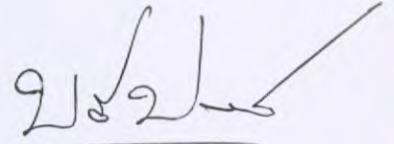
อธิบดีกรมอนามัย

ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

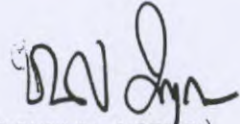
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

(นายบุญญฤทธิช ปิ่นประสงค์)
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ

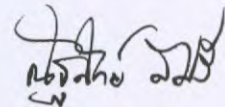
(นายชนบ มาภชุล)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

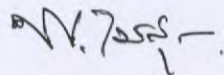
(นางปิยธิดา สุภรัตน์ชาติพันธุ์)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

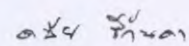
(นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบูรณ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายณัฐศักดิ์ ดีศรี)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

(นางพรพรรณ ไม้สุพร)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายแพทย์ดนัย ธีวันดา)
รองอธิบดีกรมอนามัย
กรรมการและเลขานุการ